

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

” Kingin paras kirja vuosiin.”

The Guardian

TAMMI

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

SUOMENTANUT ILKKA REKIARO

TAMMI
HELSINKI

Sitaatin Shakespearen teoksesta *Loppiisaatto* suomentanut Paavo Cajander.
Sitaatin Lewis Carrollin teoksesta *Alice Peilintakamaassa* suomentanut Alice Martin.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS *BILLY SUMMERS* ILMESTYI YHDYSVALLOISSA 2021.

COPYRIGHT © 2021 BY STEPHEN KING

SUOMENKIELINEN LAITOS © ILKKA REKIARO JA TAMMI 2021

PUBLISHED BY AGREEMENT WITH STEPHEN KING, C/O THE LOTTS AGENCY, LTD.,

NEW YORK AND LICHT & BURR LITERARY AGENCY, COPENHAGEN.

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-3454-0

Raymond ja Sarah Jane Sprucea ajatellen

”I once was lost, but now am found.”

AMAZING GRACE

1. luku

1

Billy Summers istuu hotellin aulassa odottamassa kyytiä. On perjantai, kello on kaksitoista. Hän lukee *Justus*-sarjakuvalehteä, mutta ajattelee Émile Zolaa ja tämän kolmatta romaania ja läpimurto-teosta *Thérèse Raquinia*. Hän ajattelee, että se on hyvin vahvasti nuoren miehen kirja. Hän ajattelee, että Zola oli tuolloin vasta ryhtynyt louhimaan malmisuonta, joka osoittautui syväksi ja mahdolliseksi. Hän ajattelee, että Zola oli – on – Charles Dickensin painajaisversio. Hän ajattelee, että se olisi hyvä esseen aihe. Tosin hän ei ole kirjoittanut yhtäkään.

Kaksi minuuttia yli kaksitoista ovi avautuu ja aulaan astuu kaksi miestä. Toinen on pitkä. Hän on kammannut mustat hiuksensa fiftarityyliin pompadouriksi. Toinen on lyhyt rillipää. Pukumiehiä. Kaikilla Nickin miehillä on aina puku. Billy tuntee hujopin lännestä. Hujoppi on ollut kauan Nickillä hommissa. Hänen nimensä on Frank Macintosh. Pompadourin takia jotkut Nickin miehet kutsuvat häntä Frankie Elvikseksi tai – nyt kun hänen pääläellaan on kalju pälvi – Solar Elvikseksi. Mutta eivät päin naamaa. Toista miestä Billy ei tunne. Varmaan paikallisia.

Macintosh ojentaa kättään. Billy nousee ja puristaa.

”Terve, Billy, pitkästä aikaa. Mukava nähdä.”

”Samat sanat, Frank.”

”Tämä on Paulie Logan.”

”Morjens, Paulie.” Billy kättelee pätkeä.

”Hauska tavata, Billy.”

Macintosh ottaa *Justus*-lehden Billyn kädestä. ”Luet näköjään vieläkin sarjiksia.”

”Joo”, Billy sanoo. ”Joo. Tykkään niistä. Hauskoista sarjiksista. Joskus luen supersankarilehtiä, mutta ne eivät ole yhtä hyviä.”

Macintosh selaa lehteä ja näyttää jotain Paulie Loganille. ”Katos näitä pimuja. Helkkari, näiden kanssa tekis mieli maunottaa.”

”Helena ja Valpuri”, Billy sanoo ja ottaa lehden takaisin. ”Valpuri on Justuksen heila ja Helena haluaisi olla.”

”Luetko kirjojakin?” Logan kysyy.

”Joskus pitkillä matkoilla. Ja aikakauslehtiä. Mutta yleensä sarjiksia.”

”Hyvä, hyvä”, Logan sanoo ja iskee Macintoshille silmää. Ei kovin vaivihkaa, ja Macintosh rypistää otsaansa, mutta Billy ei pane pahakseen.

”Oletko valmis lähtemään?” Macintosh kysyy.

”Joo.” Billy ujuttaa lehden takataskuun. Justuksen ja hänen povekkaat pimunsa. Heistäkin saisi esseen. Siitä miten samanlaisina pysyvät kampaukset ja asenteet rauhoittavat mieltä. Ja Riverdalesta ja siitä, miten aika on siellä seisahtunut.

”Eiköhän lähdetä”, Macintosh sanoo. ”Nick odottaa.”

2

Macintosh ajaa. Logan sanoo istuvansa takana, koska hän on lyhyt. Billy odottaa keulan kääntyvän länteen, koska siellä on kaupungin vauras laita ja Nick Majarian haluaa elellä leveästi niin kotopuollessa kuin muuallakin. Eikä viihdy hotelleissa. Mutta nyt ajetaankin koilliseen.

Kolmen kilometrin päässä keskustasta he tulevat naapurustoon, joka Billyn mielestä henkii alempaa keskiluokkaa. Se näyttää kolme

tai neljä pykälää paremmalta kuin asuntovaunualue, jolla hän lapsuutensa vietti, mutta kaikkea muuta kuin hienolta. Täällä ei ole rautaportein suojattuja pytinkejä. Täällä on lähinnä yksikerroksisia omakotitaloja, joiden pienellä ruohotilkulla sadetin kirnuaa. Useimmat talot ovat hyvin hoidettuja, mutta muutama kaipaa maalia, ja verihirssit ovat vallanneet jotkin nurmikot. Hän näkee talon, jonka särkynyt ikkuna on peitetty pahvilla. Erään toisen talon edessä lihava mies, jolla on yllään bermudat ja vaimonhakaajapaita, istuu halpahallista ostetulla pihatuolilla, kittaa olutta ja katselee kun he ajavat ohi. Amerikassa on eletty hyviä aikoja, mutta ehkä tilanne muuttuu. Billy tietää tällaisia kaupunginosia. Ne ovat ilmapuntari, ja tämä puntari on kääntynyt laskuun. Täällä asuvat käyvät sellaisissa töissä, joissa leimataan kellokortti.

Macintosh kääntyy kaksikerroksisen talon pihaan laukukkaan nurmikon viereen. Talo on maalattu haaleankeltaiseksi. Se menettelee, mutta ei näytä sellaiselta, jossa Nick Majarian välittäisi majoilla edes muutamaa päivää. Se näyttää talolta, jossa konepajan tai lentotason alemman tason työntekijä voisi asua alennuskuponkeja mainoksista leikkaavan vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa, lyhentäisi asuntolainaa kerran kuussa ja keilaisi kaljaliigassa torstai-iltaisina.

Logan nousee autosta ja avaa Billyn oven. Billy laskee *Justus*-lehtensä kojelaudalle ja astuu ulos.

Macintosh harppoo kuistin portaat edeltä. Ulkona paahtaa helle, mutta sisätilat on ilmastoitu. Nick Majarian seisoo keittiöön johtavassa pienessä eteisessä. Hänen pukunsa maksaa luultavasti melkein saman verran kuin tämän talon lainan kuukausierä. Hän on kammannut harvenneen tukkansa päätä myöten; hän ei perusta pompadourista. Pyöreillä kasvoilla on Vegas-rusketus. Hän on tanakka, mutta kun hän vetää Billyn rutistukseen, mykevä maha tuntuu kivenkovalta.

”Billy!” Nick kajauttaa ja suukottaa kumpaakin poskea. Moiskauttaa oikein kunnolla. Hänen kasvoillaan on miljoonan dollarin virne. ”Billy, Billy, onpas mukava nähdä sinua!”

”Samoin, Nick.” Billy katsoo ympärilleen. ”Yleensä yövyt hiukan hienommissa paikoissa.” Hän vaikenee. ”Ei millään pahalla.”

Nick nauraa. Hänen mainio, tarttuva naurunsa sopii hyvin virneeseen. Macintosh yhtyy nauruun, ja Logan hymyilee. ”On minulla majapaikka West Sidessä. Tilapäinen. Olen talonvahtina, sanotaan vaikka niin. Etupihalla on suihkukaivo. Sen keskellä on alaston pikkupoika, miksi niitä nyt kutsutaankaan...”

Kerubiksi, Billy ajattelee muttei sano. Hän tyytyy hymyilemään.

”Pikkupoika, joka kusee veteen. Sittenpäähän näet, sittenpäähän näet. Mutta tämä talo ei ole minun vaan sinun, Billy. Siis jos päätät ottaa pestin vastaan.”

3

Nick esittelee paikkoja. ”Valmiiksi kalustettu”, hän sanoo kuin taloa kaupitellen. Ehkä hän tavallaan kaupitteleekin.

Toisessa kerroksessa on kolme makuuhuonetta ja kaksi kylpyhuonetta, joista toinen on pieni, varmaankin lapsille tarkoitettu. Ensimmäisessä kerroksessa on keittiö, olohuone ja niin pieni ruokailuhuone, että se on oikeastaan pelkkä nurkkaus. Suurin osa kellarikerroksesta on sisustettu pitkulaiseksi huoneeksi, jossa on kokolattiamatto ja toisessa päässä iso televisio ja toisessa pingispöytä. Katossa on valokiskot. Nick sanoo sitä puuhahuoneeksi. He istuutuvat sinne.

Macintosh kysyy, saisiko olla juotavaa. Hän sanoo, että vaihtoehdot ovat olut, virvoitusjuoma, sitruunamehu ja jäätee.

”Minulle Arnold Palmer”, Nick sanoo. ”Fifty-fifty sitruunamehua ja jääteetä. Paljon jäitä.”

Billy sanoo, että se kuulostaa hyvältä. He juttelevat niitä näitä, kunnes Macintosh tuo juomat. Juttelevat säästä, kuinka helteistä täällä etelärajan tuntumassa onkaan! Nick kysyy, miten Billyn matka meni. Hyvin, Billy vastaa, mutta ei kerro, mistä hän tänne lensi, eikä Nick kysy. Eikö vain Trump olekin hemmetinmoinen, Nick sanoo, ja Billy sanoo samaa. Muuta jutun juurta he eivät keksi, mutta ei haittaa, sillä Macintosh tulee takaisin kellariin kantaen tarjottimella kahta lasia, ja hänen lähdettyään Nick menee asiaan.

”Kun soitin kamullesi Buckyille, hän sanoi että meinaat jäädä eläkkeelle.”

”Se on mietinnässä. Kaksikymmentä vuotta on pitkä aika. Aina-kin tällä alalla.”

”Totta. Miten vanha sinä oikein olet?”

”Neljäkymmentäneljä.”

”Ja olet tehnyt tätä siitä lähtien kun riisuit univormun?”

”Koko lailla.” Hän on aika varma, että Nick tietää kaiken tämän.

”Montako yhteensä?”

Billy kohauttaa olkapäitään. ”En muista tarkkaan.” Seitsemän-toista. Kahdeksantoista, jos lasketaan ensimmäinen, mies jonka käsivarsi oli kipsissä.

”Bucky sanoi, että voisit tehdä vielä yhden, jos hinta on kohdallaan.”

Hän odottaa, että Billy kysyy. Billy ei kysy, joten Nick jatkaa.

”Tämän hinta on erittäin kohdallaan. Voisit tehdä sen ja elää loppuikäsi jossain lämpimässä. Juoda piña coladoja riippumatossa.” Nick vetää taas naamansa leveään virneeseen. ”Kaksi millia. Puoli millia ennakkoa ja loput jälkeen päin.”

Billyn vihellys ei ole teeskentelyä – oikeastaan hän ei mielestään teeskentele vaan näyttää *pöljää minäänsä* Nickin, Frankin ja Paulin kaltaisille tyypeille. Sitä voi verrata turvavyöhön. Ihminen ei käytä turvavyötä, koska odottaa ajavansa kolarin, vaan koska ei tiedä, tullaanko kummun takaa vastaan väärällä kaistalla. Tämä pitää paikansa myös elämän maantiellä, jolla vaaputaan kaistalta toiselle ja ajetaan moottoritiellä väärään suuntaan.

”Miksi niin kova hinta?” Suurin hänelle urakasta maksettu summa on ollut 70 tonnia. ”Ei kai kyse ole politiikosta? Niitä en tee.”

”Ei sinne päinkään.”

”Puhutaanko me pahiksesta?”

Nick nauraa, pudistaa päätään ja katsoo Billyä aidon kiintyneesti. ”Sinä kysyt aina samaa.”

Billy nyökkää.

Pöljä minä voi olla teeskentelyä, mutta tämä on totta: hän hoitelee vain pahiksia. Sillä tavoin hän saa yönsä nukutuksi. On sano-

mattakin selvää, että Billy on tienannut leipänsä pahisten palveluksessa, mutta hän ei katso sitä moraaliseksi dilemmaksi. Hän ei saa tunnontuskia siitä, että pahikset maksavat toisten pahisten tappamisesta. Kaiken kaikkiaan hän mieltää itsensä aseistautuneeksi roskakuskiksi.

”Tämä on tosi paha heppu.”

”Selvä...”

”Eivätkä ne kaksi milliiä tule minulta. Olen pelkkä välimies ja saan välityspalkkion. Eikä se tule sinun kakustasi vaan sen kylkiäisenä.” Nick kumartuu ja ristii kätensä reisien väliin. Hänen ilmeensä on totinen. Hän katsoo Billyä silmiin. ”Kohde on ammattiampuja kuten sinä. Mutta tämä kaveri ei koskaan kysy, onko uhri hyvis vai pahis. Hän ei tee eroa niiden välillä. Jos hinta on kohdallaan, homma hoituu. Kutsutaan häntä vaikka Joeksi. Kuusi vuotta sitten, vai olisiko ollut seitsemän, samapa tuo, Joe ampui viisitoistavuotiaan pojan koulumatkalla. Oliko poika paha? Ei. Hän oli priimus. Mutta joku halusi lähettää pojan isälle viestin. Poika oli viesti. Joe oli lähetti.”

Billy miettii, onko tarina tosi. Ei välttämättä, se haiskahtaa satuilulta, mutta jotenkin se tuntuu todelta. ”Haluat minun tappavan tappajan.” Kuin tekisi asian itselleen selväksi.

”Osuit naulan kantaan. Joe on nyt Losissa. Keskusvankilassa. Syytettynä pahoinpitelystä ja raiskausyrityksestä. Se raiskausyritys on kuule aika huvittava juttu, ellet ole Me Too -likka. Hän erehtyi henkilöstä, luuli yhtä Losissa konferenssissa ollutta naiskirjailijaa, *feminististä* naiskirjailijaa, huoraksi. Joe yritti sopia pienet säädöt, sai naiselta pippurisuihketta ja mottasi naista hampaisiin ja naisen leuka meni sijoiltaan. Naisen kirjoja myytiin varmaan satatuhatta yksistään sen takia. Eikö olisikin pitänyt kiittää Joeta eikä nostaa syytettä?”

Billy ei vastaa.

”Äläs nyt, Billy. Mieti. Äijä on listinyt ties miten monta jätkää, jotkut tosi kovia tyyppejä, ja saa pippuria pläsiin joltain femakkolesbolta. Huvittaahan se väkisinkin.”

Billy hymyilee muodon vuoksi. ”Los Angeles on kaukana täältä.”

”Niin on, mutta Joe oli täällä ennen kuin lähti sinne. En tiedä, miksi hän oli täällä, enkä välitäkään tietää, mutta Joe etsi pokeripeliä ja joku neuvoi, mistä sellainen löytyy. Katsos kun kaverimme Joe kuvittelee olevansa peluri. Ison rahan mies. Mutta kävi niin, että hän otti takkiin raskaasti. Kun potin voittaja tuli ulos viiden kieppeillä aamulla, Joe ampui häntä mahaan ja otti takaisin rahansa ja muidenkin rahat. Joku tuli väliin, varmaan joku toinen pelaaja, ja Joe ampui häntäkin.”

”Kuoliko kumpikin?”

”Voittaja kuoli sairaalassa, mutta ehti ensin tunnistaa Joen kuvista. Väliin tullut kaveri jäi henkiin. Hänkin tunnisti Joen. Ja arvaa mitä muuta?”

Billy pudistaa päätään.

”On valvontakuva. Joko tajuat mihin tämä johtaa?”

Billy tajuaa, ehdottomasti. ”En oikein.”

”Hän ei selviä Kaliforniassa nostetusta pahoinpitelysyytteestä. Raiskausyritys varmaan hylätään oikeudessa – eihän hän kiskonut naista kujalle tai muuta vastaavaa. Tarjosi vain rahaa, joten kyse on seksinostosta, eikä syyttäjä jaksa sellaisesta välittää. Joe on jo ollut aikansa häkissä, joten hän voi saada yhdeksänkymmentä päivää piirikunnan vankilassa. Sitten velka on maksettu. Mutta *täällä* hän teki murhan, ja se otetaan Mississippin tällä puolen vakavasti.”

Billy tietää sen. Republikaanivaltaisissa osavaltioissa päätetään ilmat pois mafian palkkaamista murhaajista. Hänellä ei ole mitään sitä vastaan.

”Jos valamiehistö näkee valvontakameran kuvan, se melko varmasti määrää Joelle piikin. Eikö niin?”

”Joo.”

”Hän panee asianajajansa yrittämään siirtomääräyksen kumoamista, arvaahan sen. Tiedät varmaan, mitä siirtomääräys tarkoittaa.”

”Joo.”

”Okei. Juristi panee vimmatusti hanttiin, jottei Joeta siirrettäisi Kaliforniasta tänne, eikä hän ole mikään pilipalijuristi. Hän sai jo

kuulemiseen 30 päivää lykkäystä ja yrittää sen ajan keksiä muita viivyttelykeinoja, mutta lopulta hän häviää. Joe on eristysseissä, koska joku yritti puukottaa häntä. Joe väänsi puukon miehen kädestä ja mursi hänen ranteensa, mutta siellä missä on omatekoinen puukko yhdellä äijällä voi olla sellainen vaikka kymmenellä muulla.”

”Jengijuttuko?” Billy kysyy. ”Ehkä Cripsit? Onko niillä jotain hampaankolossa sitä vastaan?”

Nick kohauttaa olkapäitään. ”Mistä sen tietää? Joella on tois-taiseksi yksityisellä eikä hänen tarvitse käydä kaukalolla muiden karjujen kanssa, ja hän saa olla pihalla puoli tuntia yksinään. Ja juristi ottaa koko ajan yhteyttä eri tahoihin. Hän viestittää, että tämä tyyppi paljastaa jotain julmetun isoa ellei häntä vapauteta murhasyytteestä.”

”Voisiko niin käydä?” Billy ei toivo sitä, vaikka mies, jonka Joe tappoi pokeripelin jälkeen, olisi ollut pahis. ”Voisiko syyttäjä lakata vaatimasta kuolemanrangaistusta tai jopa lieventää syytteen tapoksi?”

”Ei hassumpaa, Billy. Olet ainakin oikeilla jäljillä. Mutta olen kuullut sellaista puhetta, että Joe haluaa vapautuksen kaikista syyteistä. Hänellä täytyy olla hyvät kortit.”

”Se kuvittelee, että voi tehdä kaupat ja selvitä murhasta.”

”Sanoo mies, joka on selvinnyt ties miten monta kertaa”, Nick huomauttaa nauraen.

Billy ei naura. ”Minä en ole koskaan ampunut ketään siksi, että hävisin rahaa pokerissa. Minä en pelaa pokeria. Enkä minä ryöstä ihmisiä.”

Nick nyökkäilee kovasti. ”Tiedetään, Billy. Vain pahiksia. Kunhan hiukan hevostelin. Juo nyt.”

Billy juo. Kaksi miljoonaa, hän ajattelee. Yhdestä keikasta. Ja hän ajattelee myös: mikä piski tähän on haudattuna?

”Joku näköjään haluaa todella estää sitä tyyppiä paljastamasta tietojaan.”

Nick osoittaa Billyä sormipistoolilla kuin tämä olisi tehnyt ällistytävän päätelmän. ”Näin on näppylät. Joka tapauksessa sain vies-

tin yhdeltä paikalliselta – tapaat hänet, jos otat homman vastaan – ja viesti kuului, että me etsimme ammattilaista, joka on parhaista paras. Minä sanon, että se mies on Billy Summers ja sillä saletti.”

”Sinä haluat, että minä niistan sen kaverin, mutta en Losissa vaan täällä.”

”En minä. Kuten kerroin, olen pelkkä välimies. Toimeksiantaja on joku muu. Joku jolla on hyvin syvät taskut.”

”Mikä juju tässä on takana?”

Nick vääntää virneensä täysille. Hän osoittaa Billyä uudestaan sormipistoolilla. ”Suoraan asiaan, vai mitä? Suoraan asiaan. Mutta ei se oikeastaan ole juju. Tai ehkä se on, riippuu siitä miten asian ottaa. Kyse on katsos ajasta. Sinä jäät tänne...”

Nick heilauttaa kättään pienessä keltaisessa talossa. Kenties myös naapurustossa – jonka nimi on Midwood, kuten Billylle myöhemmin selviää. Koko kaupungissa, joka sijaitsee Mississippistä itään ja hiukan Masonin–Dixonin-linjasta etelään.

”...aika pitkäksi aikaa.”

4

He juttelevat vielä jonkin aikaa. Nick kertoo, että paikka on sovittu, mikä tarkoittaa paikkaa, josta Billy ampuu. Nick sanoo, ettei Billyn tarvitse päättää paikkaa näkemättä. Hän saa tiedot Ken Hoffilta. Ken on paikallinen. Nick sanoo, että Ken on tänään jossain muualla puhumassa asekauppiain kanssa.

”Tietääkö se mitä minä käytän?” Tämä ei tarkoita, että Billy suostuisi, mutta kysymys on pitkä harppaus siihen suuntaan. Kaksi miljoonaa siitä, että hän lähinnä hauduttelee persposkiaan ja sitten ampuu yhden kaverin. Tarjous josta on vaikea kieltäytyä.

Nick nyökkää.

”Selvä, milloin minä tapaan Hoffin?”

”Huomenna. Hän soittaa sinulle hotelliin tänä iltana ja kertoo ajan ja paikan.”

”Jos suostun, tarvitsen peitetarinan siksi aikaa kun olen täällä.”

”Se on jo valmis, ja se on mahtava. Giorgio keksi sen. Kerromme sinulle huomenna illalla, kun olet tavannut Kenin.” Nick nousee. Hän tarjoaa kättään. Billy puristaa. Hän on lyönyt Nickin kanssa kättä päälle ennenkin eikä ole milloinkaan tehnyt sitä mielellään, koska Nick on pahis. Mutta Nickistä on vaikea olla pitämättä pikkuisen. Hän on myös ammattilainen ja virne tehokas.

5

Paulie Logan vie hänet autolla takaisin hotelliin. Paulie ei hölötä liikoja. Hän kysyy, haittaako Billyä, jos hän laittaa radion päälle, ja kun Billy sanoo ei, Paulie valitsee soft rock -aseman. Yhdessä vaiheessa hän sanoo: ”Loggins ja Messina on paras.” Siinä on heidän keskustelunsa täydessä mitassaan, jos ei lasketa sitä, kun Paulie kiroilee autoilijalle, joka kiilaa hänen eteensä Cedar Streetillä.

Billyä ei haittaa. Hän muistelee näkemiään elokuvia ryöstäjistä, jotka suunnittelevat viimeistä keikkaa. Jos noir on genre, ”vielä yksi keikka” on alagenre. Niissä leffoissa viimeinen keikka menee aina syteen. Billy ei ole pankki- eikä muukaan ryöstäjä eikä hän toimi porukassa eikä ole taikauskoinen, mutta viimeisen keikan ajatus jäytää häntä silti. Ehkä siksi, että hinta on niin kova. Ehkä siksi, ettei hän tiedä kuka maksaa viulut ja miksi. Ehkä siksi, että Nick kertoi kohteen, Joen, kolkkanneen viisitoistavuotiaan priimuksen.

”Jäätkö tänne?” Paulie kysyy kääntyessään hotellin pääoven eteen. ”Hoff meinaan järkkää sinulle työkalun. Minäkin olisin voinut, mutta Nick sanoi ei.”

Jääkö hän? ”En tiedä. Ehkä.” Hän vaikenee noustessaan autosta. ”Luultavasti.”

Huoneessaan Billy käynnistää kannettavan tietokoneen. Hän vaihtaa kellonajan ja tarkistaa VPN:n, koska hakkerit rakastavat hotelleja. Hän voisi googlata Los Angelesin piirikunnan tuomioistuimia – vankien siirtomääräystä koskevien kuulemisten täytyy olla julkista tietoa – mutta on helpompiakin tapoja saada haluamansa vastaukset. Ronald Reagan puhui asiaa sanoessaan ”luota mutta varmista”.

Billy avaa *LA Timesin* sivuston ja maksaa puolen vuoden tilauksen. Hän käyttää luottokorttia, joka on kuvitteellisen Thomas Hardyn nimissä, Hardy kun on Billyn lempikirjailija. Ainakin naturalisteista. Sisään päästyään hän etsii hakusanoilla *feministikirjailija* ja *raiskausyrittäjä*. Hän löytää kuusi toinen toistaan pienempää artikkelia. Ja kuvan feministikirjailijasta: nainen näyttää seksikkäältä ja hänellä on paljon sanottavaa. Väitetty pahoinpitely tapahtui hotelli Beverly Hillsin sisäänkäynnin edustalla. Pahoinpitelystä syytetyn hallusta löydettiin useita henkilötodistuksia ja luottokortteja. *Timesin* mukaan hänen oikea nimensä on Joel Randolph Allen. Hän vältti tuomion raiskaussyytteestä Massachusettsissa vuonna 2012.

Joe osui siis aika lähelle, Billy ajattelee.

Seuraavaksi hän siirtyy paikallisen sanomalehden kotisivulle, käyttää jälleen Thomas Hardya apuna päästäkseen maksumuurin läpi, ja etsii sanoilla *murhan uhri pokeripeli*.

Utinen löytyy, ja sen yhteydessä julkaistu valvontakameran kuva puhuu selvää kieltä. Tuntia varhaisemmin olisi ollut niin hämärää, etteivät syyllisen kasvot olisi erottuneet, mutta kuvan alanurkassa on kellonaika 5.18. Aurinko on nousemaisillaan, ja kujalla seisovan miehen kasvot näkyvät niin selvästi, että syyttäjä on varmasti tyytyväinen. Miehen toinen käsi on taskussa ja hän odottaa ulkona ovelta, jossa lukee LASTAUSALUE PYSÄKÖINTI KIELLETTY, ja jos Billy olisi valamiehistössä, hän varmaan äänestäisi miehelle piikkiä jo sen perusteella. Sillä Billy Summers on harkittujen rikosten asiantuntija, ja juuri sellaisesta tässä on kyse.

Red Bluffin paikallislehden tuoreimman Joel Allenia koskevan uutisen mukaan Allen on pidätetty Los Angelesissa syytettynä muista rikoksista.

Billy on varma, että Nick uskoo hänen ottavan kaiken täydestä. Kuten muut, joiden kanssa Billy on tällä alalla ollut tekemisissä neljätoista vuotta, Nick luulee, että Billy on ilmiömaisista, lähes paranormaaleista tarkka-ampujan taidoistaan huolimatta hidasjärkinen, kenties jopa kirjolla. Nick uskoo *pöljään minään*, koska Billy muistaa tarkkaan olla liioittelematta. Hän ei pidä suuta jatkuvasti auki, ei päästä silmiä seisomaan, ei näytä ilmiselviä tyhmyyden merkkejä. *Justus*-sarjakuvalehti tekee ihmeitä. Hänen parhaillaan lukemansa Zolan romaani on syvällä matkalaukun uumenissa. Entä jos joku penkoisi laukkua ja löytäisi sen? Billy sanoisi löytäneensä kirjan lentokoneen selkänojan taskusta ja ottaneensa mukaan, koska tykkäsi kansikuvan tytöstä.

Hän miettii, etsisikö tietoa viisitoistavuotiaasta priimuksesta, mutta hänellä ei ole riittävästi hakukriteereitä. Hän ei välttämättä löytäisi poikaa, vaikka googlaisi koko päivän. Ja vaikka löytäisikin, hän ei voisi olla varma, katselisiko hän oikeaa viisitoistavuotiaasta. Hänelle riittää tieto, että Nickin tarina pitää muilta osin kutinsa.

Billy tilaa kerrosleivän ja kannullisen teetä. Kun ne tuodaan, hän istuu tuoliin ikkunan ääreen syömään ja lukemaan *Thérèse Raquinia*. Hänestä se on yhdistelmä James M. Cainia ja EC-kauhutarjuntaa 1950-luvulta. Myöhäisen lounaan jälkeen hän käy pitkäkseen ja vie kädet pään taakse tyynyn alle, missä on viileää. Viileys on kuin nuoruus ja kauneus: se ei kestä pitkään. Hän aikoo kuunnella, mitä Ken Hoffilla on sanottavanaan, ja hänestä tuntuu, että jos sekin pitää kutinsa, hän ottaa työn vastaan. Odottamisesta tulee vaikeaa, hän ei ole koskaan ollut hyvä odottamaan (hän kokeili kerran zeniä eikä innostunut), mutta kahdesta miljoonasta dollarista hän jaksaa odottaa.

Billy sulkee silmänsä ja nukahtaa.

Illalla seitsemältä hän syö huonepalvelun päivällistä ja katsoo läppäristään *Asfalttiviidakkoa*. Se jos mikä on varsinainen epäonnistumaan tuomitun viimeisen keikan leffa. Puhelin soi. Ken

Hoff kertoo Billylle, missä tavataan huomenna iltapäivällä. Billyn ei tarvitse kirjoittaa osoitetta muistiin. Se voisi olla vaarallista, ja hänellä on hyvä muisti.

2. luku

1

Ken Hoffilla on kuten useimmilla miesfilmitähdillä – puhumattaakaan kadulla vastaan tulevista miehistä, jotka matkivat noita tähtiä – sänkiparta, ihan kuin hän olisi unohtanut höylätä leukansa kolme tai neljä päivää peräkkäin. Punapäiselle Hoffille sänki ei istu. Hän ei näytä roisilta ja ryvettyneeltä; hän näyttää siltä kuin hänen ihonsa olisi palanut pahasti auringossa.

He istuvat ulkona ravintola Sunspot Cafén päivänvarjon suojassa Main Streetin ja Court Streetin kulmassa. Billy arvelee, että paikka kuhisee väkeä viikolla, mutta tänä lauantai-iltapäivänä sisällä on lähes tyhjää, ja kaikki muut ulkopöydät ovat vapaana.

Hoff on ehkä viisikymppinen tai rankasti elänyt neljävitonen. Hän on tilannut viiniä. Billy juo nollalimsaa. Hän ei usko, että Hoff on Nickin palveluksessa, koska Nickin tukikohta on Vegas. Mutta Nickillä on sormensa monessa pelissä, jotka eivät suinkaan kaikki ole lännessä. Nick Majarianilla ja Ken Hoffilla saattaa olla jonkinlainen yhteys, tai ehkä Hoff on kimpassa keikan maksajan kanssa. Sikäli kuin tästä keikka tulee.

”Tuo vastapäinen rakennus on minun”, Hoff sanoo. ”Vain kaksisikymmentäkaksi kerrosta mutta riittävästi Red Bluffin toiseksi korkeimmalle talolle. Se putoaa pronssille, kun Higgins Center

valmistuu. Siitä tulee 30-kerroksinen. Ja siihen tehdään ostari. Minulla on osuus siitäkin, mutta tuo tuossa on ikioma. Trumpille naurettiin, kun hän lupasi korjata talouden kuntoon, mutta se hyrrää. Se hyrrää.”

Trump tai Trumpin talous eivät kiinnosta Billyä, mutta hän katsoo kerrostaloa ammattimiehen silmällä. Hän on aika varma, että sieltä hänen halutaan ampuvan. Rakennus on nimeltään Gerard Tower. Billystä on liioiteltua kutsua torniksi taloa, jossa on vain 22 kerrosta, mutta myöntää, että kai se tornilta vaikuttaa tässä matalien, enimmäkseen repsahtaneiden tiilitalojen kaupungissa. Edessä on hyvin hoidetulla ja kastellulla nurmella mainos, jossa lukee VAPAATA TOIMISTOTILAA JA LUKSUSASUNTOJA. Alla on puhelinnumero. Mainos näyttää kauhtuneelta.

”Ei ole täyttynyt kuten toivoin”, Hoff sanoo. ”Talous kyllä kukoistaa, porukalla pursuu rahaa perseestä ja 2020 on vielä parempi vuosi, mutta Billy, et arvaakaan miten suurelta osin nousu johtuu internetistä. Sopiiko sinutella?”

”Joo.”

”Juttu on niin, että olen tänä vuonna hiukan tiukilla. Kassavirta-ongelmia on ollut siitä saakka kun lähdin osakkaaksi WWT:hen, mutta kolme tv-kanavaa, miten olisin voinut kieltäytyä?” Billy ei tiedä, mistä hän puhuu. Kenties showpainista? Tai tv:ssä mainostetusta Monster Truck Jamista? Koska Hoff selvästikin ajattelee, että hänen pitäisi tietää, hän nyökkäilee kuin ymmärtäisi.

”Paikallisten vanhan rahan jäärin mielestä olen ylivelkaantunut, mutta täytyyhän nousukauteen investoida. Heittää noppaa, kun nopat ovat kuumia. Rahalla rahaa tehdään, eikö?”

”Joo.”

”Joten minä teen sen mitä pitää. Ja tunnistan kyllä hyvät mahikset ja tämä on minulle hyvä diili. Pientä riskiä on, mutta tarvitsen sillan. Ja Nick vakuutti minulle, että jos sinä jätät kiinni – tiedän ettet jää mutta jos jätät – sinä osaat pitää turpasi kiinni.”

”Niin osaan.” Billy ei ole jäänyt kiinni kertaakaan eikä aio jäädä tälläkään kerralla.

”Lavean tien laki.”

AHMITTAVA ROMAANI
RAKKAUDESTA,
KOHTALOSTA JA
MORAALISESTA
PALKKAMURHAJASTA,
JONKA ON KOSTETTAVA
VIELÄ VIIMEISEN KERRAN.

”Napakymppi.”

Usa Today

9 789520 434540

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-3454-0